

28/2: οι πάνδημες συγκεντρώσεις φέρνουν αλλαγές

Το κεντρικό άρθρο της εφημερίδας Κόκκινο Νήμα που κυκλοφορεί

Αδιαμφισβήτητα, το μεγαλύτερο πολιτικό γεγονός που θα καθορίζει τις εξελίξεις στην Ελλάδα είναι η απεργία και οι συγκεντρώσεις της 28ης Φεβρουαρίου, στην Αθήνα και σε πολλές άλλες πόλεις της χώρας και του εξωτερικού, για το σιδηροδρομικό δυστύχημα των Τεμπών, το οποίο η συντριπτική πλειοψηφία του λαού αναγνωρίζει ως κρατικό έγκλημα, ιδιαίτερα εξαιτίας της διαρκούς προσπάθειας της κυβέρνησης της Ν.Δ. να κρύψει από την πρώτη στιγμή τα πραγματικά γεγονότα και τους ενόχους, αποφεύγοντας με κάθε τρόπο την πραγματική απόδοση δικαιοσύνης. Τα δύο χρόνια που έχουν περάσει από το δυστύχημα χρησιμοποίησαν όλη τη δύναμή τους για εξαφανιστεί το “πρόβλημα” από τη δημόσια συζήτηση. Με εξεταστικές επιτροπές – παρωδία, ύβρεις και απειλές, ψέμματα και δολοφονίες χαρακτήρων, απόκρυψη στοιχείων και συγκάλυψη, απ’ όλα τα γνωστά κυβερνητικά και μιντιακά μαντρόσκυλα, με πρώτους και καλύτερους τους ακροδεξιούς ηρακλειδείς Βορίδη και Γεωργιάδη. Ξεκάθαρα όμως, η ενορχήστρωση όλης αυτής της διαστρέβλωσης ανήκει στον ίδιο τον Μητσοτάκη, που από την πρώτη στιγμή προσπάθησε να δραπετεύσει από τη σκηνή του εγκλήματος.

“Το κράτος είμαι εγώ”

Η Νέα Δημοκρατία έχει στο DNA της την άποψη ότι το κράτος της ανήκει. Αντίληψη που έρχεται από πολύ πριν την ίδρυσή της, την περίοδο της προδικτατορικής ΕΡΕ, με τα κέντρα εξουσίας να βρίσκονται σε παλάτια και ξένες πρεσβείες. Και πώς θα μπορούσε να είναι διαφορετικά, αφού αποτελεί την πολιτική εκπροσώπηση της αστικής τάξης, η οποία διεκδικεί (και το καταφέρνει) να της ανήκει όλη η κοινωνία κυριολεκτικά: ο πλούτος, οι ζωές μας, η διαιώνιση της εξουσίας.

Σε όλον τον κόσμο, όπως και στην Ελλάδα, δημιουργούνται μικρές και μεγάλες καπιταλιστικές κρίσεις. Εδώ, με το ξέσπασμα της κρίσης του 2010 η αστική τάξη κινδύνεψε πολύ. Από τα κινήματα των πλατειών και την οργή για τα μνημόνια αναδύθηκε ως απειλή ανατροπής ο ΣΥΡΙΖΑ, όχι μόνο για την Ελλάδα, αλλά και ως παράδειγμα για άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Το σύστημα κατάφερε να νικήσει και να ξαναπάρει μια βαθιά ανάσα ανακούφισης. Από το φθινόπωρο του 2015 και μετά, ο ΣΥΡΙΖΑ σταμάτησε να αποτελεί κίνδυνο. Ως κυβέρνηση τους έδωσε χρόνο και χώρο να ανασυνταχθούν. Οι υπαίτιοι της ελληνικής πτώχευσης ήταν και πάλι έτοιμοι να κυβερνήσουν.

Το 2019 δεν έγινε απλώς αλλαγή κυβέρνησης, αλλά μια πλήρης καθεστωτική παλινόρθωση της δεξιάς, που επέστρεψε αποφασισμένη να μην αφήσει ξανά να αμφισβητηθεί η κυριαρχία της.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη αποδείχτηκε η πιο ρεβανσιστική όλων των εποχών. Με τη “μέθοδο του σοκ” της περιόδου των μνημονίων συνέχισαν την επίθεση στα εργατικά στρώματα, χτυπώντας κερδισμένα από χρόνια δικαιώματα, με μια πιο ακραία από ποτέ νεοφιλελεύθερη πολιτική: ιδιωτικοποιήσεις και εργολαβίες, αστυνομική καταστολή, διαρκής προσπάθεια για κατάργηση της μονιμότητας στον δημόσιο τομέα μέσω “αξιολογήσεων”, για κατάργηση του συνδικαλισμού και του δικαιώματος της απεργίας, υποβάθμιση της Δημόσιας Υγείας και Παιδείας για να γίνουν ευκολότερα κερδοφόρο εμπόρευμα. Και βέβαια, ενώ εμφανίζονται άτεγκτοι και αμείλικτοι απέναντι στους “κακομαθημένους” εργαζόμενους, οι “άριστοι” που μας κυβερνούν, ξαναστήνουν απροσημάτιστα το πελατειακό κράτος των κομματαρχών και των “τζακιών” που τόσο καλά γνωρίζουν.

Η αλαζονεία τους έγινε απόλυτη με την επανεκλογή του 2023. Σε κάθε άλλη χώρα η κυβέρνηση θα είχε καταρρεύσει ήδη με το θέμα των υποκλοπών. Το σκάδαλο “έσκασε” μέσα στα χέρια του Μητσοτάκη, μέσα στο γραφείο του με τους διορισμένους συγγενείς του. Όμως... με τη χρήση των μιντιακών μηχανισμών, τον έλεγχο της Δικαιοσύνης και την αδυναμία της αντιπολίτευσης να δώσει πραγματικές μάχες, η κυβέρνηση Μητσοτάκη “τη γλίτωσε” για άλλη

μια φορά. Η στάση τους πλέον απέναντι στα γεγονότα δεν είναι “δεν το κάναμε εμείς”, αλλά “κάνουμε ό,τι θέλουμε και δε μπορείτε να μας πιάσετε”. Είχαν μάθει μέχρι τώρα, λοιπόν, ότι μπορούν να γλιτώνουν, όμως μετά το δυστύχημα των Τεμπών βρέθηκαν απέναντι στους αποφασισμένους συγγενείς των θυμάτων που δεν φοβούνται ούτε εκβιάζονται και τη λαϊκή οργή που δεν αντέχει άλλη κοροϊδία.

28 Φεβρουαρίου

Το αίτημα για δικαιοσύνη για τα θύματα των Τεμπών όχι μόνο έμεινε ενεργό, αλλά όσο περνάει ο χρόνος δυναμώνει, δημιουργώντας όλο και μεγαλύτερη πίεση στην κυβέρνηση, η οποία τροφοδοτεί την οργή με την κουτοπόνηρη διαχείρισή της που αποτυγχάνει ξανά και ξανά.

Οι συγγενείς των θυμάτων κατάφεραν να δημιουργήσουν μεγάλα γεγονότα, όπως η συναυλία ενίσχυσης στο Παναθηναϊκό Στάδιο. Στο πλευρό τους έχουν την πλειοψηφία της κοινωνίας, κινήματα και συλλογικότητες γειτονιάς, οργανώσεις της Αριστεράς που πάντα πρωτοστατεί στα κινήματα και, κυρίως, τη νεολαία, η οποία δίνει παντού μαζικό και δυναμικό “παρών”.

Το πρώτο ισχυρό αγωνιστικό μήνυμα για το 2025 δόθηκε στις 26 Ιανουαρίου με τεράστιες συγκεντρώσεις στο Σύνταγμα και σε πολλές άλλες πόλεις της Ελλάδας. Ήταν μια μέρα που φόβισε την κυβέρνηση, ενώ ταυτόχρονα έδωσε αυτοπεποίθηση στον κόσμο που κατέβηκε στους δρόμους. Φάνηκε η δύναμη του δικού μας “μαζί”. Η αδικαιολόγητη αστυνομική βία, για άλλη μια φορά, πείσμωνσε ακόμα πεισσότερο όλους εκείνους και εκείνες που κατέβηκαν μόνοι ή με τους συναγωνιστές και τις οικογένειές τους για να ζητήσουν δικαιοσύνη. Από εκείνη τη μέρα το “μήνυμα” παραδόθηκε σε όλους όσους προσποιούνταν ότι δεν είχαν ακούσει τι συμβαίνει. Όλοι πλέον επισήμως γνώριζαν και έπρεπε να ασχοληθούν και να πάρουν θέση: από τα Μέσα Ενημέρωσης, όπως η ΕΡΤ που “ξέχασε” να στείλει συνεργεία για τη δημοσιογραφική κάλυψη μιας τόσο μεγάλης συγκέντρωσης, μέχρι τα κόμματα της Βουλής που πολιτεύονται μόνο με τους όρους που βάζει η

κυβέρνηση, μακριά από τις κοινωνικές ανάγκες.

Στις 28 Φεβρουαρίου, επέτειο του δυστυχήματος, έγινε η μεγαλύτερη ίσως συγκέντρωση των τελευταίων 50 ετών στην Αθήνα. Υπολογίζεται ότι ένα εκατομμύριο άνθρωποι έφτασαν στο κέντρο, ενώ η συμμετοχή στην απεργία ήταν επίσης τεράστια. Ήταν το μεγαλύτερο κίνημα “από τα κάτω” που έχει εμφανιστεί. Η απαίτηση για ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ είναι πάνδημη και κατεπείγουσα. Δεν είναι μόνο για τους νεκρούς των Τεμπών. Πρόκειται για μια κραυγή αγωνίας για τις ζωές μας, για το μέλλον, απέναντι σε μια εξουσία λεηλασίας και ολοκληρωτισμού. Αποκαλύφθηκε ότι η πολιτική της κυβέρνησης Μητσοτάκη είναι μια απάτη σε βάρος των πολλών, προς όφελος των λίγων. Γίνεται πλέον συνείδηση ότι δεν γίνεται να συνεχιστεί άλλο η εναντίον μας επίθεση σε όλα τα επίπεδα. Η συγκέντρωση είχε χαρακτήρα ξεκάθαρα αντικυβερνητικό: **Αυτή η κυβέρνηση πρέπει να πέσει για να σταματήσει ο κατήφορος της διαφθοράς και της ασοδοσίας.**

Ο Μητσοτάκης και το κόμμα του έχουν χάσει την εμπιστοσύνη των πολιτών και βρίσκονται σε κατάσταση πανικού. Ο ίδιος έσπευσε να “αδειάσει” τους υφιστάμενούς του και αναγκάστηκε να προχωρήσει σε ανασχηματισμό. Έναν ανασχηματισμό απελπισμένο, στην προσπάθειά του να συσπειρώσει και να καλοπιιάσει τους βουλευτές του και τα διάφορα μικρά και μεγάλα συμφέροντα που εκπροσωπούν. Μέσα σε λίγες ώρες, ήρθε η πρώτη παραίτηση, του υφυπουργού Ανάπτυξης Αρίστου Δοξιάδη. Μέχρι σήμερα η εσωκομματική δυσαρέσκεια και οι αντιπαραθέσεις εξαπλώνονται διαρκώς. Σκέφτονται ότι οι εκλογές θα έρθουν νωρίτερα από το 2027, όπως προσπαθεί να πείσει ο Μητσοτάκης, και προσπαθούν να αποστασιοποιηθούν από εκείνον που φαίνεται πως είναι πια “καμμένο χαρτί”. Όμως ακόμα ο δρόμος είναι μακρύς. Ο διορισμός π.χ. του Βορίδη στο Υπουργείο Μετανάστευσης αποτελεί αναβαθμισμένη επίθεση στα δικαιώματα των μεταναστών και των προσφύγων και συνολικά των εργαζομένων.

Το κίνημα των Τεμπών που έχει δημιουργηθεί φέρνει τους πάντες μπροστά στις ευθύνες τους. Τον καθένα και την καθεμία, για να ξεφύγουμε οριστικά από την ηττοπάθεια της προηγούμενης

περιόδου, από την αίσθηση της ανημποριάς και της “ιδιωτικής” μελαγχολίας που προξενεί η φτώχεια, η ανεργία, η εργασιακή και κοινωνική ανασφάλεια.

Την ίδια στιγμή βάζει καθήκοντα στην Αριστερά που βρίσκεται στους αγώνες, να πλησιάσει ξανά με αυτοπεποίθηση και σίγουρα βήματα την κοινωνική πλειοψηφία των εργαζομένων που ψάχνει να στηριχτεί, όχι σε τυχοδιώκτες, αλλά σε πραγματικούς συμμάχους για να αγωνιστούμε μαζί με συνέπεια και διάρκεια σε δύσκολες συνθήκες.

Η γενική απεργία στις 9 Απρίλη είναι ένας σημαντικός σταθμός του αγώνα της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων για κοινωνική δικαιοσύνη και αξιοπρέπεια, που μπορεί να δώσει συνέχεια και προοπτική, πιάνοντας το νήμα της 28ης Φλεβάρη.